

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Protokolant: Sekretarz Sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 czerwca 2015 roku, Nr (...)(...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1.260,00 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje,
3. nakazuje pobrać od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 100,00 zł (sto złotych) tytułem opłaty od apelacji, od której pozwany był zwolniony.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 226/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 11 czerwca 2015 r., Nr (...) (...), na podstawie art 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, Dz. U. z 2013 r., poz. 984, poz. 1238, Dz. U. z 2014 r., poz. 457, poz. 490, poz. 900, poz. 942, poz. 1101, poz. 1662, Dz. U. z 2015 r., poz. 151, poz. 478) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, Dz. U. z 2014 r., poz. 183, Dz. U. z 2015 r., poz. 211) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot działający pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości D., zwany w dalszej części decyzji „Przedsiębiorcą”, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca oferował do sprzedaży gaz płynny LPG przy wykorzystaniu niezgłoszonej do koncesji stacji autogazu, zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) P., który to gaz płynny nie spełniał wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla

gazu skroplonego LPG (Dz. U. z 2006 r. Nr 251, poz. 1851 ze zm.), tj. nie przestrzegał warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z 17 maja 2011 r. nr (...), zmienionej decyzją z 31 października 2011 r. nr (...),

2. za działanie określone w pkt. 1 wymierzył karę pieniężną stanowiącą (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 r., który wynosił (...) zł, tj. w kwocie 152.000,00 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyło Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) § 2 i § 3 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (LPG) przez przyjęcie, że pobranie próbek ze zbiornika na stacji paliw w K. w dniu 3 czerwca 2014 r. napelnionego tylko w 20% zostało wykonane w sposób zgodny z obowiązującymi normami, a tym samym, że rzekomo wykazano wprowadzanie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych, podczas gdy zgodnie z § 2 ust. 4 tego Rozporządzenia procedurę pobierania próbek, warunki bezpieczeństwa w miejscu ich pobierania związane z użytkowaniem pojemników, w których próbki są przechowywane oraz podczas ich transportu, rodzaj aparatury oraz pojemników stosowanych do pobierania próbek, a także sposób przygotowania pojemników na próbki określa norma PN-EN ISO (...) o nazwie „Skroplone gazy węglowodorowe - Metoda pobierania próbek” w której w pkt 4 ppkt b jednoznacznie stwierdza się: „W celu otrzymania reprezentatywnej próbki wymagana jest duża staranność, szczególnie wtedy gdy pobierana próbka materiału jest mieszaniną skroplonych gazów. Należy [...] unikać pobierania próbek z dolnych partii zbiornika [...], których to wymogów nie dochowano przy pobraniu próbek w dniu 3 czerwca 2014 r.

b) art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2014 r., poz. 183) przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obowiązek wymierzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary za naruszenie warunków koncesji ma charakter obiektywny, to jest niezależny od podjętych przez Skarżącego działań o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym i to w sytuacji gdy dostawy gazu na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Sp. o.o. przed datą pobrania próbek przez Inspekcję Handlową w dniu 3 czerwca 2014 r. oraz dostawy po tej dacie realizowane były tylko z godnych zaufania i sprawdzonych źródeł, a Skarżący wykazał się w tym zakresie należyłą starannością w celu sprzedaży gazu spełniającego wymagania jakościowe, określone w odrębnych przepisach,

c) art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2014 r., poz. 183) przez jego niezastosowanie w stanie faktycznym i prawnym sprawy, w sytuacji gdy okoliczności w przyjętej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wersji zdarzeń ewidentnie wskazywały na znikomy stopień szkodliwości czynu, a nadto był to pierwszy i jedyny kwestionowany przypadek rzekomego naruszenia warunków koncesji,

a nadto

2. naruszenie przepisów postępowania:

a) art. 7, art. 77 § 1 w zw. z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego przez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, wyrażającego się w szczególności w arbitralnym pominięciu przedstawionych przez Skarżącego argumentów w zakresie braku obowiązku zgłoszenia w ramach udzielonej koncesji decyzją z dnia 17 maja 2011 r., nr (...), zmienioną decyzją z 31 października 2011 r., nr (...) przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. stacji autogazu zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) P., podczas gdy bezsprzecznie na podstawie tej koncesji Skarżący był uprawniony do prowadzenia działalności również na tej stacji bez potrzeby zmiany koncesji, co w konsekwencji

doprowadziło do błędnego określenia kary pieniężnej w wysokości (...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 r.;

b) art. 9 i 11 Kodeksu postępowania administracyjnego przez zaniechanie wyjaśnienia przesłanek, w oparciu o które Prezes URE przyjął, iż Skarżący naruszył rzekomo warunki koncesji udzielone decyzją z dnia 17 maja 2011 r., nr (...), zmienione decyzją z 31 października 2011 r., nr (...), w zakresie przedmiotu oraz zakresu działalności objętej koncesją pomijając w całości przedstawioną przez Skarżącego argumentację w piśmie z dnia 16 stycznia 2015 r.;

c) art. 7, art. 77, art. 80 i art. 84 Kodeksu postępowania administracyjnego przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że Skarżący nie zachował rzekomo należytej staranności aby nie dopuścić do zmiany jakości wprowadzanych do obrotu gazu, oraz że podjęte przez Skarżącego działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym były w stanie faktycznym niniejszej sprawy niewystarczające;

ewentualnie

d) art. 7, art. 77, art. 80 i art. 84 Kodeksu postępowania administracyjnego przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że doszło do rzekomo zawinionego, istotnego przekroczenia parametrów jakościowych paliwa i nie można uznać stopnia szkodliwości czynu w przedmiotowej sprawie za znikomy i w konsekwencji odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne.

Na podstawie art. 479⁴⁹ k.p.c. odwołujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, lub znaczne obniżenie kary.

Wniósł ponadto o zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany zaznaczył, że z protokołu kontroli wyraźnie wynika, że inspektorzy ocenili stan zalanania zbiornika na 20%, zatem mieli świadomość, że nie stanowi to przeciwwskazania do przeprowadzenia kontroli i jest zgodne z wymaganiami dotyczącymi poboru próbek paliw wynikającymi z normy PN-EN ISO (...). Ponadto, przy poziomie napełnienia zbiornika w 20% pompa w zbiorniku nadal działała i paliwo było wydawane konsumentom. Zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami paliwo gromadzone na stacjach paliw oferowane konsumentom powinno bezwzględnie spełniać wymagania jakościowe. Przedsiębiorca ma zatem obowiązek dbać o jakość oferowanego paliwa nawet, jeżeli stanowi ono 20% pojemności zbiornika, gdyż takie paliwo jest wydawane klientom jego stacji paliw. W odniesieniu do oferowania sprzedaży paliwa przy wykorzystaniu stacji paliw niezgłoszonej do koncesji pozwany podkreślił, że działalność prowadzona na stacji paliw w miejscowości K., była prowadzona bez jakiegokolwiek uprzedniej kontroli organu koncesyjnego. W ocenie pozwanego, niedopuszczalne jest

aby koncesjonowani przedsiębiorcy energetyczni lekceważyli obowiązki informacyjne względem centralnego organu państwa.

W dniu 10 października 2016 roku Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie o sygn. akt XVII AmE 119/15 uchylił zaskarżoną decyzję w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 460,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 27 marca 2018 roku w sprawie o sygn. VII AGa 900/18 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że działalność powoda na stacji paliw w miejscowości K. nie była objęta koncesją, a zatem nie mogła naruszać postanowień koncesji i podlegać karze pieniężnej. Sąd Apelacyjny wskazał również, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy dokona analizy zarzutów podniesionych przez powoda w odwołaniu oraz rozważy celowość ewentualnego poszerzenia ustaleń faktycznych, w zakresie niezbędnym do dokonania oceny meritum sprawy.

W piśmie przygotowawczym z dnia 10 grudnia 2019 roku powód podniósł, że norma zakładowa(...) nie wyłącza stosowania normy PN-EN ISO (...). W przekonaniu powoda o powyższym świadczy w szczególności zawarte w normie (...) odwołanie wprost do normy PN-EN ISO (...). Według powoda to oznacza, że norma PN-EN ISO (...) – jako norma związana z normą zakładową – jest stosowana również w przypadku pobierania próbek gazu skroplonego LPG z dystrybutora. Powód zauważył również, że pełne oznaczenie normy zakładowej to (...), a nie jak wskazano w rozporządzeniu Ministra Gospodarki (...). Okoliczność ta, zdaniem powoda, ma istotne znaczenie bowiem norma zakładowa – jak wprost wynika z jej treści – uchyliła wcześniej obowiązującą normę (...). Powód wskazał również, że rozporządzenie Ministra Gospodarki wydane zostało w dniu 31 stycznia 2007 roku, natomiast norma zakładowa (...) później, to jest w dniu 1 lutego 2007 roku. W związku z tym, zdaniem powoda, odwołanie się prawodawcy do normy „(...)” należy uznać za całkowicie nieskuteczne. Brak podstaw by twierdzić, że w dniu 31 stycznia 2007 roku prawodawca zamierzał odwołać się do normy (...), która została wydana dopiero dnia następnego. Gdyby natomiast prawodawca zamierzał odwołać się do normy (...), to wobec wejścia w życie normy (...) od dnia 1 lutego 2007 roku, odwołanie to byłoby nieskuteczne. Skoro bowiem norma (...) weszła w życie zastępując normę(...), to ta ostatnia nie miała już wówczas zastosowania.

W piśmie przygotowawczym z dnia 20 grudnia 2019 roku pozwany wskazał, że norma (...) nie ma zastosowania przy pobieraniu próbek z odmierzacza. Tylko w przypadku pobieraniu próbki ze zbiornika rozporządzenie w §2 ust. 4, w zakresie określonym w tym przepisie odsyła do normy PN-EN ISO (...). Pozwany zauważył również, że treść normy (...) ulegała zmianom. Do dnia 31 stycznia 2007 roku obowiązywała wersja normy (...), która od dnia 1 lutego 2007 roku została zastąpiona wersją (...). Pozwany uznał zatem, że taka konstrukcja odesłania normy (...) w treści Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 stycznia 2007 roku jest zabiegiem celowym. Prawodawca odsyła do normy, a nie do jej wersji, tak aby nie zmieniać treści rozporządzenia w przypadku kolejnej wersji normy Instytutu (...). Na podobieństwo powyższego pozwany wskazał również występowanie normy PN-EN ISO (...) w kolejnych wersjach.

W piśmie przygotowawczym z dnia 10 stycznia 2020 roku powód podtrzymał dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości D. (numer KRS (...)) posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną mu decyzją Prezesa URE z 17 maja 2011 r., nr (...) na okres od 21 maja 2011 r. do 21 maja 2026 r., zmienioną decyzją z 31 października 2011 r., nr (...). Przedmiotem działalności objętej koncesją z 17 maja 2011 r. stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż paliwa lotnicze, olejami opalowymi, olejami napędowymi, estrami stanowiącymi samoistne paliwa ciekłe, gazem

płynnym, konfekcjonowanym gazem płynnym – przy wykorzystaniu stacji paliw lub stacji auto-gazu zlokalizowanych w miejscowości (...), (...)-(...) P. lub przy wykorzystaniu szczegółowo wymienionych: autocysterny marki M., dwóch naczepek marki (...), dwóch ciągników siodłowych marki M.. Po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorcy z dnia 10 sierpnia 2011 r. decyzją z dnia 31 października 2011 r. zmieniono poprzednią koncesję poprzez w szczególności wskazania stacji paliw i stacji auto – gazu zlokalizowanych w miejscowościach: S., W., gmina J. (...), B., gmina T. oraz T., gmina M. – wszystkie położone w województwie (...). /k. 30-44, 31-33v, k. 34-35v akt adm./

Przedsiębiorca w ramach wykonywania działalności koncesjonowanej rozpoczął w roku 2011 eksploatację stacji auto-gazu zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) P., której nie zgłosił Prezesowi URE w celu rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej, określonego w pkt 1 decyzji koncesyjnej, a którą wykorzystywał w celu sprzedaży gazu płynnego LPG. /k. 3-6, k. 17-18 akt adm./

W dniu 3 czerwca 2014 r. inspektorzy (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili w ww. stacji auto-gazu kontrolę jakości gazu płynnego LPG, który był oferowany do sprzedaży klientom. Ostatnie tankowanie przez klienta stacji miało miejsce o godzinie 9.45. W trakcie tej kontroli inspektorzy o godzinie 9.50, po oczyszczeniu pojemnika na próbkę azotem, a następnie trzykrotnym przepłukaniu produktem tj. paliwem który był w odmierzaczu, pobrali m.in. próbkę podstawową ((...)) i próbkę kontrolną ((...)) gazu skroplonego (LPG) do badań jakościowych w ilości 2,16 dm³ (próbka podstawowa) i 2,10 dm³ (próbka kontrolna) z odmierzacza gazu LPG podłączonego do zbiornika gazu LPG o pojemności 4850 litrów i napełnionego gazem w 20% (970 litrów). Odmierzacz nie był zamknięty dla klientów stacji. /k. 3-6 akt adm., 7-9 akt adm., zeznania świadków: D. M. k.350, 351, P. W. (1) k. 350v, 351/

Przedsiębiorca przedstawił w trakcie kontroli faktury dotyczące zakupu gazu płynnego LPG od firmy (...) S.A. oraz świadectwo jakości zakwestionowanej partii gazu płynnego LPG. Przedsiębiorca wskazał również, że celem dochowania należytej staranności dla zachowania jakości paliwa, uzyskuje od dostawców (posiadających na rynku renomę) certyfikaty jakości paliwa. Taką procedurę przedsiębiorca stosował również w 2014 roku. W czasie objętym przedmiotową kontrolą kierowcy nie zgłaszali skarg co do jakości gazu./k. 40-41 akt adm., zeznania świadka A. K. – k. 443-443v/

Pobrana próbka podstawowa paliwa została przekazana do badania w dniu 3 czerwca 2014 r. w akredytowanym laboratorium Zakładu (...), ul. (...), (...)-(...) K.. Wynik tego badania wskazał, że przedmiotowa próbka gazu płynnego LPG nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG ze względu na zawyżoną całkowitą zawartość siarki (po wprowadzeniu substancji zapachowej), gdyż wynik badania laboratoryjnego, wskazał wartość powyżej 100 mg/kg, przy wymaganiach jakościowych ujętych w ww. rozporządzeniu, wynoszących maksymalnie 50 mg/kg. /k. 10-12 akt adm./

Z uwagi na negatywny wynik próbki podstawowej badanego gazu płynnego w dniu 12 czerwca 2014 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na ww. stacji auto-gazu Przedsiębiorcy kolejną kontrolę jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży. Inspektorzy pouczyli Przedsiębiorcę, że ma on prawo złożyć wniosek o przebadanie próbki kontrolnej kwestionowanego paliwa w terminie 7 dni od dnia podpisania protokołu kontroli. Podczas kontroli ustalono również, że w okresie od 3 czerwca 2014 r. do 12 czerwca 2014 r. były trzy dostawy gazu skroplonego (LPG) na stację paliw w miejscowości K.. Inspektorzy nie uzyskali dokumentów dostaw gazu skroplonego na stację paliw, gdyż znajdowały się w siedzibie spółki, zaś osoba odpowiedzialna za dostawy gazu przebywała poza granicami kraju. W dniu kontroli stan gazu skroplonego w (LPG) w zbiorniku naziemnym o poj. 4850 litrów (nr (...)) był napełniony w 58% (2812 dm³). /k. 13-16 akt adm./

Pobrana w dniu 3 czerwca 2014 r. próbka kontrolna ((...)) paliwa została przyjęta do badania w dniu 25 czerwca 2014 r. w (...) Sp. z o.o. Oddział K. (...), ul. (...), (...)-(...) C.. /k. 19-20 akt adm./

Wynik badania próbki kontrolnej wskazał, że przedmiotowa próbka gazu płynnego LPG również nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych

dla gazu skroplonego LPG ze względu na zawyżoną całkowitą zawartość siarki (po wprowadzeniu substancji zapachowej). Wynik badania próbki kontrolnej przekroczył wartość 100 mg/kg. /k.21-22 akt adm./

W piśmie z dnia 14 maja 2015 roku przedsiębiorca wskazał, że jego przychód uzyskany w 2014 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł. /k. 107 akt adm./

Zawiadomieniem z dnia 18 maja 2015 roku zawiadomiono przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany przez Prezesa URE materiałem dowodowym i złożenie ewentualnych uwag w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. /k108, 109 akt adm./

Przedsiębiorca w piśmie z dnia 26 maja 2015 roku wniósł o umorzenie postępowania i odstąpienie od wymierzania kary. /k. 110 akt adm./

W dniu 11 czerwca 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję Nr (...).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. M. (1), P. W. (1), A. K. z uwagi na ich spójność jak również zbieżność z treścią informacji zawartych w dokumentach znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2020 roku, na podstawie art. 227 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda o zwrócenie się do Inspekcji Handlowej o wskazanie, czy osoby które pobierały próbki przeszły szkolenia, o których mowa w normie nr (...), jako dotyczący faktów nie mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia. Istotna bowiem w niniejszej sprawie jest faktycznie zastosowana przez kontrolerów procedura, która wynika z treści protokołów kontroli oraz zeznań kontrolerów w charakterze świadków, jak również wynik dokonanej w dniu 3 czerwca 2014 roku kontroli, który także wynika z dokumentów, nie zaś okoliczność czy wywiązano się z obowiązku przeszkolenia pracowników, o których mowa w punkcie 2 normy nr (...).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zwinionego działania przedsiębiorcy. Z tego też względu niezasadnie twierdził powód, iż pozwany niezasadnie ocenił, iż zaszyły przesłanki do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezsporne było w niniejszej sprawie, że powód był związany warunkiem 2.4.1. decyzji koncesyjnej z 17 maja 2011 r. nr (...), zmienionej decyzją z 31 października 2011 r. nr (...) o treści: „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia

bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania." Ponadto w punkcie 1 decyzji zatytułowanym „Przedmiot i zakres działalności” określono jakimi rodzajami paliw i przy pomocy jakiej infrastruktury technicznej Przedsiębiorca może dokonywać obrotu, tj. prowadzenia działalności objętej koncesją przy wykorzystaniu stacji paliw lub stacji auto – gazu zlokalizowanych w miejscowościach S., W., B., T. (k. 34 akt adm.).

Bezsporny był również fakt, że powód oferował do sprzedaży gaz płynny LPG przy wykorzystaniu niezgłoszonej do koncesji stacji auto-gazu, zlokalizowanej w miejscowości (...), w sytuacji gdy koncesja do tego nie uprawniała. Powyższe wynika wprost z treści w protokołu kontroli przeprowadzonej dnia 3 czerwca 2014 r. przez funkcjonariuszy (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we W., podczas której ww. stacji paliw.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, Lex Nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określane w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Mając na względzie powyższe oraz okoliczności niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że powód naruszył obowiązek wynikający z koncesji, zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza, w szczególności co do obowiązku zawiadomienia Prezesa URE o rozszerzeniu działalności również co do stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości (...), przy pomocy której powód realizował działalność koncesyjną. Przypomnieć tu należy, że zgodnie z art 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (Dz. U. Dz.U.2012.1059 j.t. ze zm.) wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać w szczególności określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja, zgodnie natomiast z art. 37 ust. 1 pkt 2 p.e. koncesja powinna określać przedmiot oraz zakres działalności objętej koncesją. Tym samym określenie w decyzji koncesyjnej, w szczególności przedmiotu i zakresu działalności skutkuje zaistnieniem po stronie koncesjonariusza ustawowego obowiązku prowadzenia działalności koncesyjnej w według warunków wskazanych w koncesji. Ponadto, użyte w punkcie 2.4.1. decyzji pojęcie „rozszerzenie” należy odnieść do kontekstu całego dokumentu, tj. przedmiotu tej działalności określonej w punkcie 1 koncesji. W powyższym punkcie w szczególności wskazano określone stacje paliw, przy wykorzystaniu których powinna być prowadzona działalność koncesyjna powoda w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, który to obowiązek powód jednak naruszył, prowadząc obrót paliwami ciekłymi również przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, niewskazanej w decyzji koncesyjnej, nie

dopełniając obowiązku informacyjnego zgodnie z punktem 2.4.1. koncesji. Wskazać przy tym należy, iż Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 27 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt VII AGa 900/18 wskazał na błędność założenia, że działalność powoda na stacji paliw w miejscowości K. nie była objęta koncesją, a zatem nie mogła naruszać postanowień koncesji i podlegać karze pieniężnej. Dokonana w powyższym wyroku ocena prawna, w myśl art. 386§6 k.p.c. jest dla Sądu wiążąca. Analogiczny zapis co do obowiązku informacyjnego wskazanego w punkcie 2.4.1. koncesji zawarty był w art. 59 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2015.584 j.t. z zm.), zgodnie z którym przedsiębiorca był obowiązany zgłaszać organowi koncesyjnemu wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 49, w terminie 14 dni od dnia ich powstania, czyli w szczególności miał obowiązek zgłaszać zmiany w danych zawartych we wniosku o udzielenie koncesji, w tym dotyczące zakresu wykonywania działalności gospodarczej. W związku z tym przyjąć należało, że powód nie dopełnił obowiązku wynikającego z koncesji i art. 59 w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej, gdyż przepis art. 37 ust. 2d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne został dodany poprzez art. 1 pkt 12 lit. c ustawy z dnia 22 lipca 2016 roku (Dz.U.2016.1165), zmieniającej ustawę z dniem 3 sierpnia 2016 roku i w konsekwencji prowadził obrót gazem płynnym LPG przy wykorzystaniu stacji paliw niezgłoszonej do koncesji.

W tym miejscu należy też wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, naruszając warunek wprost wskazany w koncesji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiąże się z uchybieniem tym obowiązkom.

Nieuzasadnione okazało się w niniejszej sprawie twierdzenie powoda o braku podstaw do przyjęcia przez Prezesa URE w zaskarżonej decyzji, że powód wprowadził do obrotu paliwo niespełniające wymagań jakościowych tj. niespełniającego warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG ze względu na zawyżoną całkowitą zawartość siarki (po wprowadzeniu substancji zapachowej). Zdaniem powoda, w niniejszej sprawie zachodzą wątpliwości co do faktycznej zawartości siarki w gazie płynnym znajdującym się w zbiornikach LPG na wyżej wskazanej stacji powoda. Zdaniem powoda, pozwany nie wykazał, że pobranie próbki gazu płynnego nastąpiło zgodnie z przepisami obowiązującego prawa przez inspektorów w dniu 3 czerwca 2014 roku. W przekonaniu powoda powyższe zostało dokonane w sposób niezgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 stycznia 2007 roku w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (LPG) (DZ. U. 2007, Nr 44, poz. 279, zwanego dalej „rozporządzeniem”). Ponadto, przedmiotem sporu w niniejszej sprawie stało się zagadnienie, czy ocena prawidłowości kontroli z dnia 3 czerwca 2014 roku powinna być dokonana według wymogów zawartych we wskazywanej w rozporządzeniu normie PN-EN ISO (...), czy też normie (...).

Zgodnie z treścią §2 ust. 1 i 4 rozporządzenia, w przypadku pobierania próbki ze zbiornika, procedurę pobierania próbek, warunki bezpieczeństwa w miejscu ich pobierania, związane z użytkowaniem pojemników, w których próbki

są przechowywane, oraz podczas ich transportu, rodzaj aparatury oraz pojemników stosowanych do pobierania próbek, a także sposób przygotowania pojemników na próbki, określa norma PN-EN ISO (...). Zgodnie natomiast z treścią §3 ust. 1 i 3 rozporządzenia w przypadku pobierania próbki z odmierzacza, procedurę pobierania próbek, warunki bezpieczeństwa w miejscu ich pobierania, związane z użytkowaniem pojemników, w których próbki są przechowywane, oraz podczas ich transportu, rodzaj wyposażenia oraz pojemników stosowanych do pobierania próbek, a także sposób przygotowania pojemników na próbki, określa norma Instytutu (...).

Z treści protokołów z dnia 3 czerwca 2014 roku: kontroli oraz pobrania próbek paliw nr (...), jak również z treści zeznań świadków D. M. i P. W. wynika bezspornie, że w niniejszej sprawie dokonano pobrania próbek z odmierzacza paliw, a nie ze zbiornika. Mylnie też interpretuje powód, że skoro odmierzacz był połączony ze zbiornikiem, to należy stosować normę do pobrania próbek ze zbiornika. Jak wynika z treści zeznań świadków, jeżeli paliwo jest wydawane z odmierzacza, brak jest możliwości pobrania próbki ze zbiornika. Jedynie wówczas, gdy zbiornik nie jest połączony z odmierzaczem, próbka pobierana jest bezpośrednio ze zbiornika. W konsekwencji, skoro dokonano pobrania próbki z odmierzacza, zgodnie z treścią z treścią §3 ust. 1 i 3 rozporządzenia zastosowanie znajdzie norma wskazana w tym rozporządzeniu, tj. norma Instytutu (...). Nie ma racji powód twierdząc, że pozyskana do akt niniejszej sprawy norma zakładowa (...), obowiązująca od dnia 1 lutego 2007 roku, zastępująca normę (...), nie znajduje zastosowania, z uwagi na to, że sposób w jaki nastąpiło w rozporządzeniu odniesienie się do normy zakładowej, „to jest wskazanie jedynie oczywiście błędnego oznaczenia „ (...)”, nie pozwala na ustalenie, do której normy zakładowej w rzeczywistości prawodawca się odwołuje. Wskazać tu należy, że racjonalne było wskazanie w rozporządzeniu normy „ (...)”, bez jej dalszej numeracji, wynikającej z danej wersji obowiązującej w określonym czasie, gdyż w przeciwnym razie, wraz z każdą wersją normy, każdorazowo musiałoby ulegać odpowiednim zmianom przedmiotowe rozporządzenie.

Mając na względzie wymogi wskazane w treści normy zakładowej (...), przewidującej w myśl §3 ust. 1 i 3 rozporządzenia, w szczególności procedurę pobierania próbek z odmierzacza, przyjęć należało, że pobranie próbek w dniu 3 czerwca 2014 roku, wbrew przekonaniu powoda przebiegało w sposób prawidłowy. Z treści protokołów: kontroli i pobrania próbek oraz zeznań kontrolerów przesłuchanych w charakterze świadków wynika, że ostatnie tankowanie miało miejsce o godzinie 9.45, a pobrania próbek dokonano o godzinie 9.50. Został zatem spełniony jeden z podstawowych wymogów przedmiotowej normy zawarty w punkcie 6 „Pobieranie próbki (...), według którego próbka powinna być pobierana maksymalnie do 30 min. po tankowaniu z LPG z odmierzacza. Z protokołów z dnia 3 czerwca 2014 roku oraz zeznań wskazanych świadków wynika również, że zostały spełnione wymogi dotyczące przygotowania pojemnika na próbkę oraz oczyszczenia pojemnika na próbkę. Nie potwierdziły się zatem przypuszczenia powoda, jak również świadka A. K., co do zanieczyszczenia pojemników, do których pobrane były próbki badanego paliwa. Z treści protokołów wynika również, że spełnione zostały wymogi przedmiotowej normy dotyczące napełniania pojemnika na próbkę i sprawdzenia szczelności. Zasadnie również zauważył pozwany w odpowiedzi na odwołanie, iż przedstawiciel powoda obecny podczas przedmiotowej kontroli nie zgłaszał żadnych uwag co do czynności kontrolnych, przyjmując protokoły bez uwag.

Powód twierdził, że według wymagań punktu 4.b) normy nr PN-EN ISO (...), która jest wskazana w informacjach dodatkowych w treści normy (...) jako norma związana, w celu otrzymania reprezentatywnej próbki wymagana jest duża staranność, szczególnie wtedy gdy pobierana próbka materiału jest mieszaniną skroplonych gazów oraz że należy uwzględnić podane czynniki, w szczególności, należy unikać pobierania próbek z dolnych partii zbiornika. Wskazać tu jednak należy, że w niniejszej sprawie podczas pobierania próbek z odmierzacza połączonego ze zbiornikiem, zbiornik ten był napełniony paliwem w 20%. W przekonaniu Sądu poziom napełnienia zbiornika w niniejszej sprawie (20% napełnienia) nie jest tożsamy z napełnieniem zbiornika w 10%, który to poziom przyjmowany jest w orzecznictwie jako niezgodny z wskazanym wymogiem zawartym w punkcie 4.b) normy nr PN-EN ISO (...). Wskazać przy tym należy, że z zeznań świadków dokonujących kontroli w dniu 3 czerwca 2014 roku wynika, że przed pobraniem próbek ustalili poziom napełnienia zbiornika, a po ustaleniu, że stanowi 20% oraz, że gaz był wydawany konsumentom, zasadnie uznali, iż nie zachodziły żadne przeszkody do pobrania próbek. Ponadto zauważyć należy, że przebadanie próbki kontrolnej na wniosek powoda przez niezależne laboratorium również wykazało przekroczenie parametru – całkowitej zawartości siarki (po wprowadzeniu substancji zapachowej).

Powód w treści odwołania zarzucił również pozwanej błędne przyjęcie, że obowiązek wymierzenia kary za naruszenie warunków koncesji ma charakter obiektywny, czyli niezależny od podjętych przez powoda działań o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym i to w sytuacji, gdy dostawy gazu na rzecz powoda przed datą pobrania próbek oraz dostawy po tej dacie realizowane były tylko z godnych zaufania i sprawdzonych źródeł, a powód wykazał się w tym zakresie należyłą starannością w celu sprzedaży gazu spełniającego wymagania jakościowe. Wskazać tu jednak należy, iż dysponowanie przez powoda świadectwami jakości zakupionego paliwa od renomowanego dostawcy nie zwalnia powoda, jako koncesjonariusza z wspomnianej już wcześniej podwyższonej staranności i podejmowania szeregu działań z tym związanych, mających na celu bieżące monitorowanie jakości wprowadzanego do obrotu paliwa. Wskazywane przez świadka A. K. okoliczności co do rozmiarów prowadzonej działalności oraz okoliczności, że na żadnej innej stacji nie stwierdzono niezgodności sprzedawanego gazu z normami, nie stanowią okoliczności zwalniających powoda z odpowiedzialności za jakość sprzedawanego konsumentom paliwa, stwierdzone skutki kontroli w dniu 3 czerwca 2014 roku.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała wykazać, iż zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanej wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewykazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2014 (czyli poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji) uzyskany z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł. Prezes URE nałożył za przewinienie wskazane w punkcie 1 decyzji karę pieniężną w kwocie 152.000,00 zł, co stanowi (...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 roku. Reasumując, nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w dolnych granicach maksymalnego wymiaru kary. Zarówno prowadzenie obrotu na stacji paliw ciekłych niewskazanej w decyzji koncesyjnej, jak i wprowadzenie do obrotu gazu płynnego który nie spełniał wymagań jakościowych mogło narazić na negatywne i nieodwracalne, w tym ekonomiczne, skutki względem konsumenta. Należy tu bowiem mieć na względzie fakt, iż aby określona stacja paliw mogła służyć do wykonywania działalności koncesjonowanej musi spełniać określone warunki. Powód zatem zaniedbał wykonanie ciężących na nim obowiązków i tym samym naruszył miernik podwyższonej staranności, który ciąży na podmiotach profesjonalnych, o czy była mowa wyżej.

Wskazać przy tym należy, iż zasadnie wskazał pozwany w treści decyzji, że powód do dnia wydania decyzji nie usunął dotychczasowego naruszenia polegającego na niedochowaniu obowiązku informacyjnego i nie zgłosił faktu rozpoczęcia eksploatacji stacji auto – gazu w miejscowości K., a zatem nie zaprzestał naruszania prawa co uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Nie umknęła uwadze Sądu również okoliczność wysokości przekroczenia parametru zawartości siarki o około 69%, która ma negatywny wpływ zarówno na środowisko jak i stan silników. Powyższe w przekonaniu Sądu przemawia za przyjęciem stopnia szkodliwości czynu wyższym niż znikomy. Należy tu również przypomnieć o fakultatywnym charakterze tej instytucji, nawet w przypadku spełnienia wszystkich łącznie wymaganych ku temu przesłanek.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, wbrew twierdzeniom powoda, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna

nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości jest adekwatna do zakresu stwierzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 11 czerwca 2015 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie już stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł za pierwszą instancję, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), oraz kwota 540,00 zł z tytułu zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z treścią §10 ust. 1 pkt 2 powyższego rozporządzenia.

Zgodnie z treścią art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z wynikiem procesu nakazano pobrać od przegrywającego powoda kwotę 100,00 zł tytułem opłaty od apelacji pozwanego, od której pozwany był zwolniony.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska